

HISTORICKÉ OSOBNOSTI TÆKWON-DO

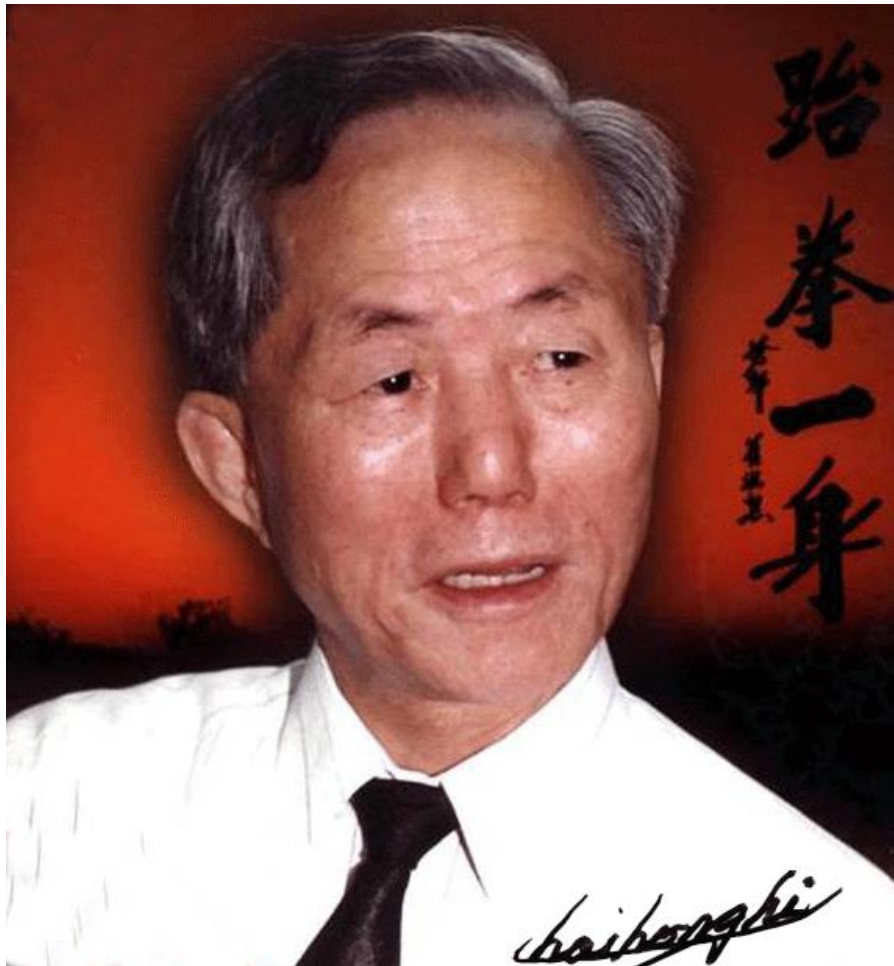

I. T. F.
INTERNATIONAL TÆKWON-DO FEDERATION

FILIP SÝKORA II. DAN

OBSAH

Legenda o Tan Gunovi	3-4
Do San	5
Won Hyo	6
Yul Gok	7-8
Joong Gun	9-10
Toi Gye	11-12
Hwarangové	13-14
Choong Moo	15-18

LEGENDA O TAN GUNOVI

Většina asijských zemí má staré legendy a mýty o původu svých předků a národů. Čína má například žlutého císaře, v Japonsku je to mýtus o bohyni slunce. Korea má pak legendu o Tan Gunovi (Tan Gun), která byla poprvé zaznamenána ve 12. století.

Legenda je známa ve dvou verzích, první byla zaznamenána učencem a státníkem generálem Kim Pu- Sik v jeho historickém díle „Sam-Guk-Sagi historie tří království“. Je to nejstarší a nejvýznamnější zdroj historie třech korejských království. Toto dílo vypráví historii o prvním korejském lidu, který údajně pochází z dnešního Mandžuska, severní Číny a Mongolska. Tito lidé vládli na území mezi řekou Liac v jižním Mandžusku a řekou Tetong v centrální severní Koreji. Mezi těmito lidmi žil mocný klan, jehož rodinným znakem byl medvěd. Tato mocná rodina stanovila hlavní pravidla pro kmenové společenství. Podle Kim Pu Sik by to mohlo mít určitý vliv na část legendy o Dan Gunovi. Druhý text Samguk-Yusa, datovaný do konce 13. století, napsal buddhistický mnich Ilyon. Legenda o Dan Gunovi byla obnovena, aby pomohla zachovat národní identitu v Koreji neustále ohrožované invazemi z Číny, Japonska a Mongolska.

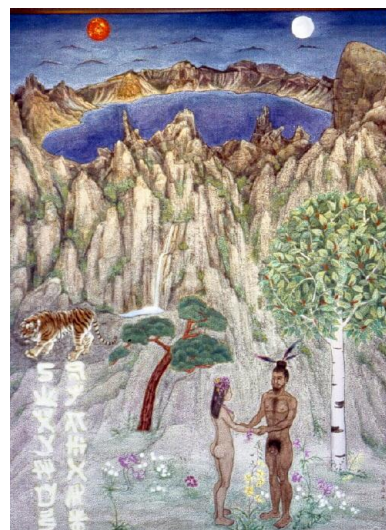
Legenda

Legenda vypráví o synovi boha Hwanina (toto jméno se objevuje také v indických buddhistických textech) – Hwanungovi, který přišel na Zem a žil na hoře Baekdu (Tchebeksan) se svými třemi tisíci poddanými. Zde založil město, které nazval Sinsi. Svými činy řídil tři božstva – vládce větru, vládce deště a vládce mraků. Trestal zlo a nepravosti - zavedl zákony a morální kodexy a určil lid různým uměním, lékařství a zemědělství. Toto se odehrálo za vlády 25. panovníka Císařství Yao v Číně, přibližně 2300př.n. l.

Říká se, že jednoho dne zaslechl medvědice a tygra, kteří se modlili, že by se chtěli také státi člověkem. Hwanung vyslyšel jejich přání a dal jim dvacet paliček česneku a náruč divotvorného pelyňku a řekl jim, aby se odebrali ze slunečního svitu na dobu sto dní (někdy se zaznamenává jako 21 nebo 40) do tmavé jeskyně a tam se modlili. Tygr ale pobyt v jeskyni nevydržel a brzy ji opustil. Zato medvědí vlastnosti pomohly medvědovi celou dobu v jeskyni vydržet a za odměnu byl proměněn v ženu. Tato žena medvědice se pak stala známá jako Ung-

Yo, což znamená dívka zosobněná z medvěda. Ženě bylo na světě smutno a toužila po dítěti. Hwang-Ung jí jednoho dne potkal a byl okouzlen její krásou a tak se s ní později oženil. Tato žena medvědice pak porodila Hwanungovi dítě, které dostalo jméno Tangun (princ santalového stromu) a byl to tedy vnuk pána nebes a legendární zakladatel Koreje.

Tangun pak sjednotil národy Koreje do jednoho království známého jako Chosun (Čoson – Země jitřní svěžesti). Odvedl 3.dne 10. měsíce roku 2333 před naším letopočtem svůj lid na jih kde zbudoval hradbami chráněné město Pchjongjang. Později přenesl Dan Gun hlavní město do Asadalu pod horou Pegaksan – Bílý štít. Zde vládl do roku 1222 před naším letopočtem. Na sklonku života se uchýlil do lesní pustiny a přeměnil se v ducha hor. Tehdy dosáhl požehnaného věku tisíce devíti set osmi let. Království Čoson je historicky doloženo přibližně od 4. stol.př.n.l..

Říká se, že Tan Gun postavil první oltář na ostrově Kang-Wha v roce 2265 př.n.l. Tento svatostánek je dnes na vrcholu nejvyšší hory ostrova Muni-San. Je znám jako Tan Gunův oltář.

Tan Gun žil se svou manželkou Pi So Ap a s jeho syny, kteří prý postavili hrad Sam – Nang na ostrově Chung-Dang.

Datum 3. října se slaví v Koreji jako státní svátek připomínající zakladatele Tan Guna. V roce 1909 legenda o Tanguovi vzrostla na popularitě v podobě „Tae-Jong-Gyo“ – velká výuka Tan gun. Tangun je dodnes uctíván jako první předchůdce korejského lidu a zůstává v myslích lidí jako duchovní kořen korejského národa.

DO - SAN

Do San je pseudonym pedagoga a politického organizátora Ann Chang Ho.

Narodil se 9. října 1878 ve městě Kangso v provincii Pchjongan jako třetí syn zemědělece Ahn Heung-kuk. V roce 1896 se přestěhoval do Soulu, kde navštěvoval misionářskou školu KUSE HATANG (viz obrázek). Zde také konvertuje ke křesťanství. V roce 1902 se oženil s I Hje-Rjon. Roku 1903 odchází do Spojených států amerických, kde chce získat západní vzdělání, které by po návratu mohl využít v Koreji. V USA se stává jedním z prvních vůdců zdejší korejské komunity.

Cestou do USA, když jejich loď míjela Havajské ostrovy, Ahn se rozhodl, že bude činit vysoko nad mořem chaosu ve své rodné zemi a začal si říkat Do-San. To znamená Ostrov hora.

Založil skupinu pro výchovu osobnosti –

Hungsadan a patřil mezi čelní osobnosti prozatímní vlády korejské republiky.

Rovněž mnoho dalších Korejců uprchlo do USA před okupací Japonci. Ann Chang Ho odjížděl do USA spolu s Rhee Syngman, který se v roce 1945 stal prvním prezidentem v Jižní Koreji. Ann Chang Ho pobýval převážně v San Francisku a Los Angeles. Cestoval po celém světě a získával finanční a politickou podporu v boji proti koloniální nadvládě Japonska.

Do Koreje se vrátil roku 1907, aby zde zřídil Sinminhoe (Nová lidová společnost). Tato skupina se věnovala podpoře obnovení korejské nezávislosti přes nacionalismus, vzdělávání a kulturu. Roku 1919 Rhee Syngman a Ann Chang Ho vytvořili v Šanghaji prozatímní exilovou vládu.

Ann Chang Ho působil od roku 1922 v čele komise shromažďující všechny materiály o Koreji, zejména fakta o japonské okupaci (uzavření škol, kulturní genocida). Je možné, že je autorem korejské hymny Ägukka. V roce 1932 byl v Šanghaji Japonci zatčen a obviněn z bombového útoku, ve kterém však nebyl zapojen. Byl odvezen do vězení Taejon. Zde setrval (až na jedno krátké propuštění) do roku 1938, kdy kvůli chatrnému zdraví mohl z vězení odejít. Zemřel na následky pobytu ve vězení, špatné stravy a životních podmínek v nemocnici v Soulu 10. března 1938.

Ann Chang Ho se stal otcem syna Philip Ann, který v roce 1984 získal hvězdu na Hollywoodském chodníku slávy, nejstarší dcera

Susan Ann Cuddy se stala první Asiátkou sloužící v USA Navy jako důstojnice dělostřelectva.

WON HYŎ (617 – 686)

Won Hyo, rodným jménem Sol Sedang, byl jedním z předních myslitelů, spisovatelů a komentátorů v korejské buddhistické tradici. Šířil buddhismus na území Koreje. Narodil se v Apntangu – dnešní Gyeongsan.

Won Hyo začal svoji kariéru ve dvaceti letech, kdy se rozhodl stát buddhistickým knězem a vyměnil svůj domov za chrám. Roku 661 odešel s přítelem do Číny, kde chtěli studovat buddhismus. Cestou je zastihl velký liják a byli nuceni se ukrýt v místě, o kterém se domnívali, že je to kamenný svatostánek. V noci Won Hyo dostal žízeň, a tak nahmatal nádobu, o které myslel, že je to tykev a napil se z ní studené vody. Ráno společníci zjistili, že jejich úkryt je ve skutečnosti hrobka posetá lidskými lebkami a

nádoba, ze které v noci pil, je lidská lebka s poloslanou vodou. Pohnut touto zkušeností s vírou, že odporné místo se zdálo být útulným útočištěm, Won Hyo žasl nad silou lidské mysli transformovat realitu. Na základě této události Won Hyo opustil dráhu mnicha a začal šířit buddhismus jako laik.

V té době v království Silla nebyl buddhismus populárním náboženstvím, přestože byl zaveden už v království Kogurjo v roce 372 našeho letopočtu a roku 384 v království Paekche. V království Silla byl buddhismus zaveden až od roku 417. Náboženství se ale omezovalo na královské rodiny, prostý lid ho odmítal, věřil v šamanismus. Roku 660 n. l. se stal králem Silly Muyo, který požádal právě Won Hyo, aby přišel a žil v královském paláci Yosok. Won Hyo zde kázal, recitoval modlitby a básně. Zde se také seznámil s královskou princeznou Kwa. Po uzavření manželství s ní měl syna jménem Sol Chong, který je považován za jednoho z největších učenců Confucian Silla. Krátce po narození syna opustil palác a cestoval po celé zemi a kázal víru Čisté země.

Učení Čisté země bylo buddhismem pro masy, tedy vírou, kterou mohli pochopit a přijmout i nevzdělání. Nevyžadovala pochopení žádného složitého učení budhistických sůter, stačilo pouze opakovat slova Namu Amitcha-bul jako způsob jak vzdát poctu Buddhovi. Pokud člověk pouze opakoval tato nesmírně jednoduchá zbožná slova, mohl se znovu narodit v Čisté zemi či západním ráji, kde žije budha Amitábha.

Won Hyo zemřel v roce 686, jeho tělo bylo uloženo v chrámě PUNHWANG-SA. Jeho snem bylo sjednocení tří království Koreje za jeho života. Měl hluboký vliv na zlepšení kvality života v království Silla a při šíření buddhismu v Koreji. Jeho usilovná snaha údajně obrátila na buddhistickou víru nejméně 80procent obyvatel království Silla.

Během celého života napsal přes 80 prací ve více než 200 svazcích. Jeho syn Sol-Chong se stal jedním z deseti mudrců konfuciánské éry Silla. Je znám svým studiem čínské historie a kultury. Pomocí čínských znaků zaznamenal korejské písně a básně. Je údajně autorem mnoha originálních děl, ale KYE-HWA-WANG je jeho jediná přetrvávající práce. Svatyně Won Hyo v Gyeongju viz obrázek.

YUL GOK(1536 – 1584)

Yul Gok (údolí kaštanů) je pseudonym velkého filozofa Yi I, přezdíváného jako konfucius Koreje. Yi I se narodil 26. prosince 1536 v blízkosti města Kang-Nung v provincii Kwangwon-Do. Jeho matka Sin Saimdang byla velmi talentovaná a v té době uznávaná umělkyně v kaligrafii, malířství. Malovala rostliny, květiny a hmyz (viz obrázky). V Koreji je dodnes považována za vzor dokonalé ženy, manželky a matky. Také byla vynikající básnířka. Její talent měl pravděpodobně velký vliv na výchovu syna. Díky ní uměl už ve třech letech psát čínské znaky a jakmile začal mluvit, začal před sedmým rokem skládat básně a eseje. Ve třinácti letech úspěšně složil veřejnou zkoušku z čínštiny. Ve věku 29 let ukončil Yi I vyšší státní vzdělání s nejlepšími výsledky. Jeho závěrečná literární práce byla protkána erudovanými znalostmi z historie a konfuciánské filozofie, politiky, což

odráží jeho hluboké znalosti z taoismu. Poté nastoupil do státních služeb. Ve věku 34 let je autorem pojednání Tongho Mundap, ve kterém vyjadřuje touhu a jeho přesvědčení, že spravedlivá vláda by mohla být realizována i za jeho života, ukazuje úsilí a také opatření k tomuto dosažení.

Po smrti matky byl velice zoufalý, protože si byli velmi blízcí. V důsledku smutku se vzdal normálního života a odešel do buddhistického kláštera (v Diamantových horách), kde našel útočiště. Zde strávil jeden rok studiem buddhistického učení. Po návratu z kláštera se vrátil do společnosti a zasvětil svůj život studiu konfucianismu. Ve čtyřiceti letech sepsal Základy (podstata) konfucianismu, které jsou hodnoceny jako nejcennější kniha a v podstatě návod jak vést vzorný konfuciánský život.

Konfucianismus – od roku 1392 v Koreji státní doktrína až do roku 1910. Jedná se o čínský komplexní systém státního učení, etiky a náboženství, založený na učení filozofa Konfucia a jeho následovníků. Základními etickými kategoriemi jsou: LI (pravidla obřadů a společenského chování), SIAO-TI (synovská a bratrská ctnost), ŽEN (princip lidskosti), I (princip spravedlnosti a správnosti), SIN ČUNG (princip věrnosti a důvěryhodnosti) a TE (ctnost jako souhrnná mravní síla energie člověka).

Konfucianismus není náboženství, nevytváří nějaký jiný svět, do něhož by umístil svůj ideál: „Smysl mé práce je sloužit lidem živým. Pouze skutečný svět může poskytnout člověku radost, mír a vnitřní naplnění. Tohoto cíle může dosáhnout každý jednotlivec na základě ovládnutí své vlastní vůle“. Náboženský prvek konfucianismu se vytvářel z uctívání předků a agrárního kultu. Rituální aspekt zdůrazňuje spojení mezi osobním a kosmickým a popisuje úlohu světce jako prostředníka mezi nebesy a zemí.

Yi I pracoval celý život pro stát, stal se guvernérem provincie Hwanghae, generálním inspektorem a později ministrem války a spravedlnosti. Provedl daňovou reformu, zavedl systém komunálních sýpek, bojoval o přidělení půdy bezzemkům. Zasloužil se o šíření

filozofie konfucianismu mezi lidem, zajímal se o organizace školství, o praktické aspekty vládnutí, o vztah mezi vládcem a administrativou a o jejich roli. Volal po státní, vládní ekonomické a sociální reformě. Cítil nebezpečí rozpínavosti japonského císařství, a proto naléhal na krále, aby zvýšil stavy vojska na 100 tisíc mužů pro případ Japonské invaze. Bohužel král jeho rady nevyslyšel a osm let po smrti YiI Japonci Koreu přepadli.

Když se stal YiI známým filozofem, získal svůj pseudonym Yul Gok. Byl jedním ze dvou nejvýznamnějších učenců dynastie Čoson (Země jitřní svěžesti), druhým byl jeho starší současník Yi Hwang.

Jedna z ulic Soulu je pojmenována po tomto velkém učenci Yulgongno. Současná reforma jihokorejské armády nese jeho jméno Yul Gok Project.

Na bankovce v hodnotě 5 tis. wonů je portrét Yi-Yul Goka a na rubu studie rostlin a hmyzu jeho matky Sin Saimdang.

Viz foto domu – Ojukheon, rodný dům Yul Gokův se nachází ve městě Gangneung, v přístavu na severovýchodním pobřeží dnešní Jižní Koreje. V roce 1963 byl tento dům prohlášen za národní památku.

Matka Yul Goka - Sin Saimdang a její malba.

JOONG GUN (1879 – 1910)

O životě Ahn Joong Gun je velmi málo záznamů. Do světél korejských dějin vešel jen krátce, ale zanechal nesmazatelné stopy jako jeden z nejvíce uznávaných vlastenců Koreje. Pro pochopení jeho příběhu je nutné pochopit neklidné politické klima té doby.

Ahn Joong Gun se narodil v roce 1879 ve městě Hae-ju v Hwang-hae provincii. Rodina se přestěhovala do města Sin-Chun v provincii Pyong když mu bylo 10 let. Stal se z něho dobře známý pedagog, založil svou vlastní školu s názvem Sam-Heung (3success školy). Jeho školy, stejně jako ostatní v té době, byly předurčeny k perzekuci ze strany japonských okupantů.

V roce 1895 se japonská vláda rozhodla vytvořit velkou říši, která by zahrnovala Manchuria a Čínu. Korea byla brána jako odrazový můstek pro vytvoření této říše. V říjnu roku 1897 vyhlásil král Kodžong založení nezávislého Korejského císařství a sám sebe prohlásil za císaře. V roce 1902 uzavřelo Japonsko alianci s Velkou Británií, podle které Japonsko uznalo Britské zájmy v Číně, a na oplátku Velká Británie uznala zájmy Japonců v Koreji. Japonsko si tím připravovalo půdu pro případné ovládnutí Korejského poloostrova. Japonsko pozorně sledovalo také vzestup vlivu Ruska ve východní Asii. Tento stav se vyhroutil v Japonsko- Ruskou válku (1904-05), skončila Japonským vítězstvím. Před vypuknutím Japonsko-Ruské války Korea vyhlásila neutralitu. Po tomto prohlášení byla do Koreje vyslána Japonská delegace, která měla za úkol přimět Koreu k podepsání významného dokumentu. V tomto dokumentu sice bylo obsaženo, že Japonsko respektuje nezávislost Koreje, ale zároveň požadoval stálý Japonský dohled nad správou v Koreji. Zprostředkovatelem mírové smlouvy mezi Japonskem a Ruskem byl sám prezident USA T. Roosevelt. Tato Portsmouthská smlouva, podepsaná roku 1905, mimo jiné obsahovala i článek o tom, že vláda carského Ruska bere na vědomí hlavní japonské politické, vojenské a ekonomické zájmy v Koreji. Podepsání Taft-Kocurova memoranda v témže roce s USA zajistilo Japonsku souhlas USA s neomezeným ovládnutím Koreje výměnou za uznání amerických zájmů na Filipínách. Poté byla podepsána Japonsko-Korejská smlouva, se kterou korejský lid samozřejmě nesouhlasil. Japonsku už nic nebránilo v okupaci Koreje. Poté, co korejský premiér podepsal 28.2.1910 anekční smlouvu, byl císař Sundžong donucen vzdát se trůnu a podstoupit tak zemi Japonské říši. Po oficiálním připojení Korejského poloostrova udělala Japonská říše z korejského lidu nejpodřadnější součást japonského společenství. V důsledku nadřazené vlády byli nevinní obyvatelé utlačováni, zabíjeni, města byla ničena a rabována.

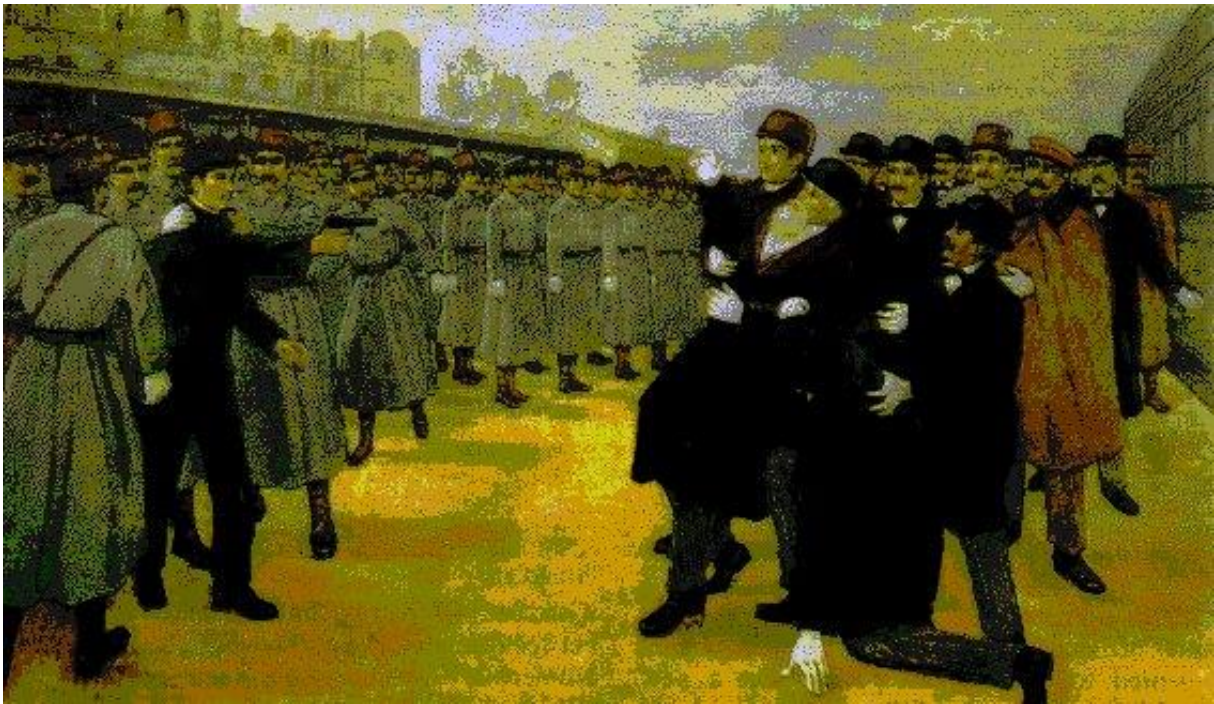
Hlavní osobností korejské okupace byl guvernér Ito Hiro Bumi. Jmenován byl v roce 1905, zodpovědný byl pouze japonskému císaři a měl pravomoc ke kontrole všech korejských záležitostí. Byl vrchním velitelem všech japonských bojových jednotek umístěných v Koreji. Jeho hlavním úkolem bylo dokončení okupace a politické převzetí Koreje. Smlouva o protektorátu vyvolala vlnu proti japonskému násilí. Vzniklo mnoho gerilových skupin napadajících japonské okupační síly.

Tváří v tvář útlaku, který doprovázel japonskou okupaci Koreje, odešel Ahn do vyhnanství v jižním Mandžusku. Tam založil spolu s bratrem malou gerilovou skupinu (přibližně 300 lidí). Tato

skupina vedla partyzánskou válku proti Japoncům. Malé skupiny vlastenců se pokusily zavraždit několik japonských vůdců.

Dne 4. září 1909 podepsalo Japonsko smlouvu s Čínou, kterou Čína umožnila Japoncům využívat bohaté zdroje Mandžuska výměnou za podstoupení teritoriálního práva na Korejské území Kando. Tento bezostyšný akt prodeje Korejského území do jiné země byla poslední kapka pro mnoho věrných Korejců jako Ahn Joong Gun, který se vydal do Vladivostoku na Sibiři, kde se chtěl připravit na zavraždění Ito Hirobumi. Joong Gun se rozhodl zavraždit Ito 26. října 1909 v Charbinu, během jeho oficiálního setkání s ministrem ruské vlády Kokotseffem. Když Ito přijel na nádraží v Charbinu v 9:00, Ahn Joong Gun na něj již čekal. Dobře věděl, že se mu nepodaří uniknout a že jej čeká mučení. Přesto neváhal a postřelil Ito jakmile vystoupil z vlaku.

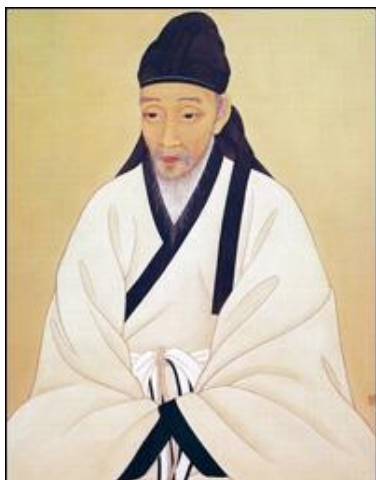

Po atentátu byl Ahn zajat japonskými vojáky a uvězněn. Během následujících 5 měsíců byl vystaven nelidskému mučení. I přes velké utrpení tvrdil, že si udržel nezlomného ducha. Dne 26. března v 10 hodin byl Ahn Joong Gun popraven ve vězení Lui Shung.

Jeho postoj, a postoj jeho krajanů, symbolizoval věrnost a oddanost korejského lidu své zemi, nezávislosti a svobodě. Láska ke své zemi je navždy zachycena v kaligrafii, kterou Ahn napsal ve své cele vězení Liu-Shung před popravou. Prostě řekl „nejlepší řeky a hory“. To naznačuje, že cítil, že jeho země je nejkrásnější na světě.

Ačkoliv jeho životní role byla rozložena mezi pedagoga a polního velitele, byl především velký korejský vlastenec.

TOI GYE (1501 – 1571)

Toi Gye, vlastním jménem Yi Huang, se narodil 25. 11. 1501 v Ongye-Ri v severní provincii Kyongsang-Do. Byl nejmladší syn učence Yi Sik, jehož smrt sedm měsíců po narození syna uvrhla rodinu do chudoby. Byl velmi nadaný, již v 6 letech se začal učit Knihu tisíce slov a ve 12 letech se naučil sbírky od Konfucia od svého strýce Yi U. V 19 letech obdržel dvousvazkový Songni Taejon, skvělý souhrn neo-konfucianismu od Hu-Guanga a prošel si procesem velkého probdění. Stal se však oddaným bohu Song.

V 21 letech se oženil, jeho první syn se narodil o dva roky později. V roce 1527 jeho první žena zemřela, v roce 1530 se podruhé oženil a měl druhého syna. Ve věku 23 let přicestoval do Soulu, aby zde studoval Národní akademii. Díky své vysoké inteligenci již ve věku 33 let ukončil Yi Hwang vyšší státní vzdělání zkouškou s nejvyššími vyznamenáními. Jelikož k této zkoušce byli schváleni většinou jen starší lidé, byl držen ve veliké úctě. Pokračoval ve svém vzdělávání i během jeho vládních funkcí. Až do své smrti ve věku 70 let si prošel téměř třiceti různými postaveními, během kterých sloužil 4 králům: ChoungJong, InJong, MyongJong a Sonjo. Přestože byl během života jmenován do několika vysokých vládních úřadů, raději se věnoval svým akademickým studiím, ale i přesto zastával funkce státního úředníka, který čestně a nekompromisně bojoval proti korupci. Mnoha lidmi byl velmi neoblíben pro jeho příliš přísné až fanatické dodržování pravidel.

Jeho dědictví je filozofie, jeho spisy výrazně ovlivnily neo-konfucianismus – čínský nábožensko-filozofický směr a státní ideologie. Vznikl a vyvíjel se ve 3. – 7. století rozvinutím konfucianismu a jeho obohacením o prvky jiných učení zejména taoismu a buddhismu. Takzvaný neo-konfucianismus dosáhl největšího rozpracování v díle filozofa Ču Siho. Základem pro Yi Hwanga byla názorová škola založená na filozofii ve 12. století konfucianistickým učencem Chu Hsi. Chu Hsi stanoví pojmy Li (důvod, nebo abstraktní forma) a Chi (věc, nebo životní síla) a navrhl, aby tyto dva pojmy byly odpovědné za všechny lidské vlastnosti a fungování vesmíru. Yi Hwang vypracoval konfuciánskou teorii spojení Li-Chi v níž morální a etické zásady mají navrch nad materiální silou. Jeho interpretace „Li – Chi dualismus“ ho proslavila po celé Koreji.

V roce 1549 se vrátil zpět domů, tento návrat mu pravděpodobně vynesl pseudonym Toi Gye (vracející se voda), a tam žil až do své smrti. V této době také začal budovat Tosan Sowon, soukromou konfucianistickou akademii, nabízející studium klasické literatury a věnující se oslavám a studiu velkých mudrců. Otevření své školy se však nedožil, zemřel čtyři roky před jejím úplným otevřením. Přesto jeho studenti pokračovali v práci i po jeho smrti a akademie funguje dodnes. Po smrti byl Yi Hwang povýšen na nejvyšší ministerský stupeň a jeho náhrobek je uložen v konfucianistické svatyni, stejně jako ve svatyni krále Sonjo.

Toi Gye byl autorem mnoha konfucianistických knih a také vydal kolekci Shijo-krátká poetická díla (velmi populární mezi prostým lidem). V 64 letech napsal dílo Dvanáct písní z Tosan, cyklus veršů, které oslavují rytmy přírody a zkoumání podstaty lidského bytí.

BÁSEŇ ACCIDIE – STRNULOST

Ačkoliv hrom bije na horách
neslyšící muži neslyší
A když v poledním nebi
slunce pálí bíle a čistě
slepci nevidí
Ale my slyšíme a vidíme
Nedostatek neduhů nám výmluvy neposkytuje.

Akademie Tosan Sowon.

HWARANGOVÉ

Během 5. století našeho letopočtu byl Korejský poloostrov rozdělen na tři království: Silla, Koguryo a Paekche. Nejmenší z těchto království bylo Silla, které bylo neustále napadáno svými sousedy. A tak v roce 576 založil král Chin-Hung, 24. král dynastie Silla skupinu Hwarang. Hwa - znak pro květiny, nebo akt kvetení, Rang znamená – muž – mužnost.

Válečníci království Silla (57př.n. l. – 935n.l.) pocházeli

skoro vždy z elity, pokud už ne přímo z královské krve, pak ze starověké organizace Hwarangů. Byla to organizace šlechtických mladíků ve věku od patnácti do dvaceti let. Cílem bylo vychovat elitu jak vojenskou, tak i politickou a rituální. Vzdělání se odvíjelo od potřeb království, Hwarangové, jejichž vůdcové bývali většinou různým způsobem spřízněni s panovnickým rodem, se cvičili v bojových uměních. Součástí výchovy však byla i duchovní složka (filozofie, umění, hudba), o čemž svědčí Hwarangský kodex složený ze tří různých učení – konfucianismu, buddhismu a taoismu.

Výuka probíhala na odlehlých místech u hor a řek, což vede k různým spekulacím jak co se týče jejího zaměření, tak i například tajných obřadů. Po jejím ukončení sloužili Hwarangové jako vojáci, generálové, někteří se stali ministři, nebo váženými muži. Vlastností, jíž se proslavili, byla jejich bezpodmínečná oddanost vlasti. Dokonce se o nich píše v čínských kronikách: „...v Sille vybírají krásné potomky významných lidí, potírají je pudrem, oblékají do nádherných šatů a říkají jim chlapečci květiny“.

Vlastní výcvik Hwarangů se skládal z celé řady aktivit na kultivaci těla i ducha. Hwarangové byli cvičeni ve válečných dovednostech jako je jízda na koni, lukostřelba, boj kopím, šerm a vrhání kamenů. Další prameny se zmiňují o praktikování bojového umění beze zbraně – pravděpodobně Subak. I buddhistická meditace a pobyty v horách pak měly za cíl mladé šlechtice připravit k boji psychicky, zocelit jejich vůli, zlepšit v boji jejich tak důležitou schopnost koncentrace, celkově zlepšit jejich psychickou a fyzickou odolnost. Od Hwarangů se očekávalo, že se v dobách války stanou statečnými vojáky a veliteli a v dobách míru věrnými úředníky a pomocníky krále. Organizace Hwarang se stala významnou silou v bojích o sjednocení poloostrova v 7. stol.

Jedním z nejznámějších Hwarangů byl také největší hrdina Sillských a snad i Korejských dějin, generál Kim Ju-sin. Mezi další slavné Hwarangy patřili např. Kim Alcheon nebo Bojong Gong.

Hwarangové byli učeni 5 hlavním principům mezilidských vztahů:

- Lidskost (in)
- Spravedlnost (ui)
- Zdvornost (je)
- Moudrost (či)
- Důvěra (sin)

Dále byli učeni v 6 uměních:

- Hudba (ak)
- Lukostřelba (sa)
- Jezdectví (o)
- Psaní (so)
- Etika (je)
- Matematika (su)

Tyto i nevojenské vědomosti byly využívány pro povolání: královský vychovatel, instruktor nebo učitel.

K tomu byli vychováni k 5 způsobům jak sloužit vládě a králi, jednalo se o takzvaných pět příkazů, které pro Hwarangy sepsal buddhistický mnich Wong Wang:

- Věrně sloužit králi
- Se synovskou úctou sloužit rodičům
- Mít důvěru k příteli
- Neustupovat v boji
- Zabíjet zvířata vybíraje si.

V dnešní době je po Hwarang pojmenováno kromě tulu v Taekwon-do také mnoho škol, existuje korejské bojové umění Hwarangdo (cesta kvetoucích mužů).

CHOONG MOO (1545-1598)

Yi Soon Sin se narodil v Soulu 28. srpna roku 1545. Jeho rodina byla součástí klanu Deoksu Yi. Jeho otec – Yi Jeong byl odsouzen a potrestán za spáchání nezákonného obřadu. Byl donucen opustit pracovní místo ve vládě a jeho rodina se přestěhovala do Asan, Chungcheongdo a mladý Yi Soon Sin začal se vzděláváním. Nejdříve si vybral svobodná umění, ale později se rozhodl zkusit armádní výcvik. Vstupní zkoušku složil ve 32 letech a byl ustanoven nižším úředníkem provincie Hamgyeng-do. Zde Yi získal první bojové zkušenosti při obraně hraničních osad proti nájezdníkům Jurchen. Během těchto bojů získal velkou popularitu a svými rivaly byl obviněn z dezerce a poprvé uvězněn, mučen a odsouzen k trestu smrti. Díky obhajobě jeho přátel byl nakonec propuštěn a pokračoval ve vojenské kariéře.

V roce 1591 byl Yi jmenován ve věku 47let námořním velitelem divise Cheollado. Touto dobou také přišel s myšlenkou obrněné bojové lodě „Kobukson“, nebo také „želví lodě“, galejové lodě vyzbrojené železnými pláty chránícími vojáky i námořníky. Byly takto pojmenované díky ohybu železných plátů chránících vrchní palubu, připomínajících krunýř želvy. Na přídí měly velkou železnou palici připomínající hlavu želvy s rozevřenou tlamou, ze které vylétaly střely, šípy a kouř. Měly také podobný otvor na zádi, šest dalších po stranách, všechny pro stejný účel. Obranný krunýř byl pobit železnými hřebíky a noži, které byly maskovány trávou nebo slámou a měly za účel napíchnout nevítané hosty. Byla to opravdu revoluční, nejvyvinutější bojová loď té doby a sehrála klíčovou úlohu v pozdější válce s Japonskem.

Když se Japonský Shogun Toyotomi Hideyoshi dostal k moci v roce 1590, jeho záměrem bylo dobytí Číny. V roce 1592 navázal kontakt s Korejci a požádal o její pomoc při dobývání Číny. Poté, co Korea odmítla, nařídil dvěma generálům Kato Kiyomasovi (Buddhistickému vůdci) a Konishi Yunkiagovi (Křesťanskému vůdci) zaútočit na Koreu. Jeho plán byl proklouznout poloostrovem a zespoda zaútočit na Čínu.

Díky jeho početnější armádě a vyspělejší technologii (Japonci měli dovezené muškety z Evropy a vyvinuté své vlastní, kdežto korejská armáda byla vyzbrojena meči, luky, šípy a kopími) Japonské jednotky došli k Soulu za pouhých 15 dní a začaly okupovat celou zemi v květnu 1592.

Na začátku roku 1592, kdy byl konflikt v zárodku, Admirál Yi Soon Sin, velící pravé divizi provincie Chulla, zřídil své velitelství v přístavu města Yosu. Bylo to právě touto dobou a právě v Yosu, kdy zkonstruoval svůj slavný Kobukson: první byl nabit a vyzbrojen kanóny pouze dva dny předtím, než Japonské lodě přistály v Pusanu v květnu 1592. V jeho první bitvě vedl 80 lodí proti japonské námořní síle 800 lodí, které vezly zásoby pro jejich vojska na severu ze základny v Pusanu. Na konci dne 26 japonských lodí lehlo popelem a ostatní byly donuceny utéct. Za pronásledování potopil mnohem více lodí a rozptýlil celou Japonskou flotilu.

Byl odvážný taktický génius, dokonce se zdálo, že dokáže předpovídat nepřítelův příchod a bitevní strategii. V jedné situaci Yi snil, že muž v róbě na něj volá „Japonci přicházejí“.

Pokládal to za znamení, vstal, aby shromáždil své lodě, odplul a překvapil nepříteľovu velkou flotilu. Zapálil dvanáct lodí a zbytek rozprášil. V bitevní vřavě prokázal svou statečnost, když na sobě nedal znát bolest poté, co byl střelen do ramene, a odhalil své zranění až poté co bitva skončila, když obnažil své rameno a nařídil, aby byla kulka vyříznuta.

V srpnu 1592 na 100 000 Japonských vojáků vyrazilo na poloostrov Pyongyang a pak k západnímu pobřeží. Admirál Yi se s nimi střetl v Kyon-Na-Rang, uprostřed ostrůvků jižního pobřeží Koreje. Nejdříve předstíral ústup, pak se ale otočil a začal vrážet do Japonských lodí svými tvrdými Kobuksony. Jeho flotila napodobila jeho počínání a potopili 71 japonských plavidel. Když dorazila japonská zásobovací flotila, admirál Yi potopil 48 z nich a donutil ostatní ztroskotat na pobřeží. Tento střet je považován za jednu z největších námořních bitev historie a výrazně zmenšil japonské ambice na dobývání Číny.

Admirál Yi tehdy vzal celou korejskou námořní flotilu 180 lodí, velkých i malých, do japonského domovského přístavu Pusan. Pak rozpoutal útok na hlavní japonskou námořní sílu více než 500 lodí, které byly stále ukotveny. Za použití ohnivých lodí a strategického manévrování potopil více než polovinu japonských plavidel, ale protože neobdržel žádnou pozemní podporu, byl donucen se stáhnout. Touto bitvu Admirál Yi dokončil to, co někteří námořní historikové nazývají nejdůležitější sérií námořních bitev v historii.

Ovládnutí moře Admirálem Yi Soon Sinem bylo tak úplné, že japonské zásobovací lodě nemohly doplout na Korejské pobřeží a japonské vojenské síly se začaly zmenšovat. Patová námořní blokáda donutila Admirála Yi k mnoha měsícům pasivity, během kterých se připravil na budoucnost: jeho muži vyráběli sůl odpařováním mořské vody a používali jí jako platidlo místním dělníkům kteří stavěli lodě a kasárna, a výměnou dostali materiály, které námořnictvo potřebovalo. Admirálova energie a patriotismus byly tak velké, že mnoho mužů pro něj pracovalo zadarmo. Poté, co se doslech o Yi-ově bojové zkušenosti a také jeho příspěvkům námořnictvu, mu král udělil vládu nad třemi provinciemi.

Na neštěstí japonský zvěd jménem Yosira si dokázal získat přízeň korejského generála Kim, Eung-Su a přesvědčil ho, že japonský generál Kato měl zaútočit na Koreu s velkou flotilou. Přesvědčil generála Kima, aby poslal Admirála Yi ukotvit svou flotilu, ale Yi odmítl na základě toho, že oblast, kterou Yosira navrhl, byla k zakotvení velmi nebezpečná. Admirálovo odmítnutí uposlechnout rozkazy využili jeho nepřátele u soudu, kde se dožadovali, aby byl zatčen. Král Seonjo v té době nedosáhl téměř ničeho pro záchranu království. Je možné se domnívat, že Král Seonjo spatřoval ve vítězství a rostoucí popularitě Yi Soon Sin hrozbu a možnost pro vzpouru. Výsledkem tohoto byl Admirál Yi Soon Sin zbaven velení, zatčen a odveden do Soulu, kde byl bit a mučen. Pouze snaha jeho věrných zastánců, kteří zmiňovali jeho námořní úspěchy, zabránili králi nechat ho popravit. Poté, co byl ušetřen rozsudku smrti, Admirál Yi byl degradován na obyčejného řadového vojína. Odpověděl na toto ponížení jako nejuctivější poddaný- šel tiše za svou práci, jako by jeho hodnota a rozkazy byly naprosto přistojné.

Když se Hideyoshi dozvěděl od Yosiri že byl Yi Soon Sin odstraněn z cesty, Japonci znovu napadli Koreu s 140 000 muži v tisících lodí. Admirálov náhradník Won Kyun vedl korejské loďstvo k ponižující porážce, která málem skončila totální destrukcí. V obavě o bezpečí jeho země, král znovu rychle jmenoval Yi Soon Sina námořním velitelem, a navzdory

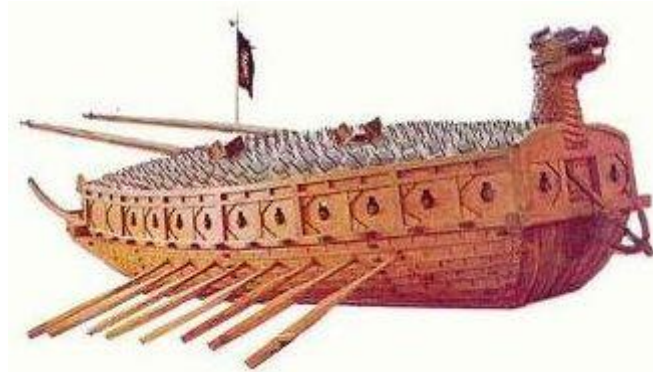

předchozímu zacházení se Yi rychle odebral do jeho původní základny v Hansan. Tam se silou pouze 12 lodí odrazil japonskou flotilu 133 lodí proplouvající úžinou Myongyang tím, že se v noci schoval, rozprostřel své lodě ve stínu velké hory a nepřetržitě na japonské lodě pálil, čímž je přesvědčil, že stojí proti velké přesile. Příštího dne připlulo ještě více japonských lodí, ale Yi se nebojácně vrhl do útoku, přičemž 30 lodí potopil a zbytek donutil odplout v panice, když uviděli návrat neporazitelného Admirála. Yi je pronásledoval a zničil celou flotilu a zabil japonského kapitána Madasiho.

Korea byla v té době relativně slabá a spoléhala se na vojáky, které jim poskytoval jejich blízký spojenec – Čína (která pomohla zahnat Japonce zpátky následně po jejich okupaci v roce 1592) a v roce 1598 Čínský císař poslal Admirála Chil Lina aby vládl korejskému západnímu pobřeží. Admirál Chil Lin by extrémně ješitný a nafoukaný muž a nikdy by si od nikoho nenechal poradit. Admirál Yi se pokoušel všemi možnými způsoby získat důvěru čínského admirála a jeho politické dovednosti se ukázaly být stejně efektivními jako ty vojenské, když nechal Admirála Chil Lina vyhřívát se na výsluní jeho vlastních vítězství. Byl ochotný vzdát se chvály a nechat ostatní sklidit slávu aby zničil nepřátele jeho země.

Toto představení nechalo Čínu zdát se úspěšnou, což ji natolik potěšilo, že poskytli Koreji více pomoci, kterou zoufale potřebovala. Admirál Chil Lin si nemohl Admirála Yi

vynachválit a opakovaně psal korejskému králi So-Jon, že „vesmír nezná jiného muže, který by dokázal takových skutků, které Yi Soon Sin uskutečnil s lehkostí“.

Naneštěstí Admirál Yi Soon Sin nežil tak dlouho, aby se mu dostalo odměn za jeho heroické úsilí a brilantní strategii, která konečně vedla k japonskému ústupu ke konci roku 1598. Dne 19. listopadu 1598 byl Admirál Yi zasažen zbloudilou kulkou během poslední bitvy války. Dokonce i když ležel zraněný na palubě, rozkázal, aby jeho tělo bylo přikryto štítem, pak že nepřítel nepozná, že padl. Jeho nejstaršímu synu, který byl na palubě, pošeptal:“ Neplač, neříkej nikomu o mé smrti. Tluč do bubnu, foukej do trumpety a dej se na postup proti nepříteli. Pořád ještě bojujeme“. Synovec si oblékl jeho brnění a pokračoval v bitvě. Yi Soon Sin zemřel v 54 letech.

Přestože je znám především pro vynález Kobuksonu, také tvořil vojenská zařízení. Jeden z jeho ne příliš známých vynálezů byl generátor kouře, v němž se pálila síra a ledek, které vytvářely obrovská oblaka kouře. První použití tohoto dýchadla vneslo strach do srdcí neznalých nepřátelských námořníků, prakticky zamaskovalo pohyb admirálových lodí. Jiný z jeho vynálezů byl jeden typ plamenometu, malý kanón ve tvaru šípů, v němž ležela zápalná bomba, kterou používal ke střelbě na nepřátelské lodě. Společně s jeho vynálezy, jeho taktické manévry, kterých byl schopen, jako použití síťovité 'V' formace a použití dvou-salvové střelby na nepřátelské lodě, demonstrují Yiho brilantnost jako námořního taktika.

Admirál Yi Soon Sin byl jedním z největších hrdinů Korejské historie. Posmrtně mu byl udělen v roce 1643 titul Choong-Moo (znamená „Věrnost-Rytířství“) a slavná Medaile Vojenské Služby republiky Korea je pojmenovaná tímto titulem. Mnoho knih píše o jeho hrdinských skutcích a několik soch a monumentů oslavuje jeho činy. Jeho jméno je vyslovováno s velkou úctou. Když v roce 1905 japonská flotila porazila ruské námořnictvo, japonský admirál prohlásil „Můžete mě srovnávat s Lordem Nelsonem, ale nesrovnávejte mě s korejským admirálem Yi Soon Sin. On je příliš významný i pro mě.“

Život Yi Soon Sin byl popsán v mnoha filmech (Seong Woong Lee Soon Sin – Svatý hrdina Yi Soon Sin. Natočeno podle jeho válečného deníku - 1971), jeho postava se objevuje i v mnoha divadelních představeních.

Král Kwang-Gae-Toh-Wang (znamená „rozšiřování teritoria“) se narodil roku 374 př.n.l. A dosedl na trůn v roce 391, v pouhých 17 letech, aby se stal devatenáctým králem dynastie Koguryo. Panoval Koguryu v časech v Korejské historii známých jako Tři Království kvůli neustálému boji o Korejský poloostrov vedenému třemi královstvími – Koguryo, Silla a Paekche. Občas se o něm mluví jako o Velkém Králi Yeongnak. Rozšířil teritoria království Koguryo dále do nitra Korejského poloostrova tím že zamířil na jih když dynastie Paekche začala okupovat území od řeky Han na sever a zároveň okupoval Mandžuská teritoria na západ od Liaohe. V den jeho smrti roku 413, v pouhých 39 letech, Koguryo vládlo všemu mezi řekami Sungari a Han. To mu poskytlo kontrolu nad dvěma třetinami území dnešní Koreje stejně jako velké části Mandžuska. Navíc království Silla uznalo nadvládu severního království v roce 399, aby dostali ochranu před Japonskými nájezdy. Pouze Paekche stále vzdorovalo Koguryjské nadvládě v této době, tudíž znemožňovali to, čemu by se dalo říkat první sjednocení Koreje. Během jeho vlády Král Kwang-Gae dobyl 65 opevněných měst a okolo 1400 vesnic, navíc pomohl dynastii Silla proti Japonským nájezdům. V roce 392 postavil 9 Buddhistických klášterů v Pyongyangu. Jeho výkony jsou zaznamenány na monumentu který byl postaven roku 414 v jižním Mandžusku.

